

EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS
ANTRASIS SKYRIUS

BYLA JUREVIČIUS prieš LIETUVĄ

(Pareiškimo Nr. 30165/02)

SPRENDIMAS

STRASBŪRAS

2006 m. lapkričio 14 d.

Byloje Jurevičius prieš Lietuvą,

Europos Žmogaus Teisių Teismas (antrasis skyrius), posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininko J.-P. COSTA,

teisėjų A.B. BAKA,

I. CABRAL BARRETO,

A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM,

D. JOČIENĖS,

D. POPOVIĆ,

ir skyriaus kanclerės S. DOLLÉ,

po svarstymo uždarame posėdyje 2006 m. spalio 24 d.,

skelbia tą dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo Lietuvos Respublikos pilietis Jurgis Jurevičius (pareiškėjas), kuris 2002 m. rugpjūčio 5 d. Teismui pateikė pareiškimą (Nr. 30165/02) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (Konvencija) 34 straipsnį.

2. Pareiškėjui atstovavo Vilniuje praktikuojantis advokatas V. Petravičius. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė E. Baltutytė.

3. 2005 m. rugsėjo 7 d. Teismas nusprendė perduoti pareiškimą Vyriausybei. Vadovaudamasis Konvencijos 29 straipsnio 3 dalimi, Teismas nutarė iš karto spręsti dėl pareiškimo priimtimumo ir jo esmės.

FAKTAI

A. BYLOS APLINKYBĖS

4. Pareiškėjas yra Lietuvos Respublikos pilietis, gimęs 1941 metais ir gyvenantis Vilniuje.

5. Šalių pateikti bylos faktai gali būti apibendrinti kaip išdėstyta toliau.

6. Pareiškėjo tėvams nuosavybės teise priklausė du pastatai ir šalia esantys žemės sklypai Kauno miesto centre. Nuosavybė buvo nacionalizuota po Sovietų okupacijos Lietuvoje 1940 m. Po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo 1990 m. pareiškėjo motina, remdamasi 1991 m. galiojusiais teisės aktais dėl nuosavybės teisių atkūrimo, pateikė prašymą grąžinti nuosavybę natūra.

7. 1996 m. kovo 14 d. Kauno miesto taryba priėmė sprendimą sumokėti pareiškėjo motinai piniginę kompensaciją už šeimai priklausiusį pastatą Šv. Gertrūdės gatvėje Nr. 6 Kaune. Taip pat nuspręsta grąžinti natūra pastato dalis, netinkamas gyventi, t. y. išskyrus du gyvenamuosius butus, esančius pastate.

8. Po motinos mirties pareiškėjas kreipėsi į teismą prašydamas panaikinti 1996 m. kovo 14 d. sprendimą.

9. 1999 m. vasario 5 d. Kauno miesto apylinkės teismas patenkino pareiškėjo ieškinį. Teismas įpareigojo savivaldybę butą Nr. 2 grąžinti natūra, o vietoje buto Nr. 1, vadovaujantis teisės aktų dėl nuosavybės teisių atkūrimo nustatyta tvarka, neatlygintinai suteikti lygiavertį butą.

10. Kauno miesto taryba minėto sprendimo neapskundė. 1999 m. vasario 19 d. teismo sprendimas įsigaliojo.

11. 2001 m. kovo 20 d. Kauno miesto taryba nutarė, kad lygiaverčio buto suteikimo pareiškėjui, kaip kompensacijos už butą Nr. 1, klausimą turi spręsti Vilniaus miesto savivaldybė, nes pareiškėjas gyvena Vilniuje. 2002 m. kovo 29 d. raštu Vilniaus miesto savivaldybė informavo pareiškėją, kad savivaldybė negali priimti sprendimo, nes nėra Vyriausybės patvirtintos tvarkos dėl lygiaverčių butų suteikimo.

12. 2001 m. kovo 26 d. Kauno miesto savivaldybės taryba kreipėsi į teismą dėl proceso atnaujinimo. 2002 m. kovo 4 d. Aukščiausiasis Teismas galutine nutartimi konstatavo, kad nebuvo pagrindo atnaujinti bylos nagrinėjimą.

13. 2003 m. lapkričio 27 d. Kauno miesto taryba priėmė sprendimą grąžinti butą Nr. 2 natūra. Pareiškėjas iki šiol nėra atlikęs formalumų, būtinų jo nuosavybės teisių į butą registracijai, nes yra nepatenkintas dėl to, kad ten vis dar gyvena du nuomininkai ir kad jis tariamai negali pareikalauti jų iškraustyti. Šiuo klausimu jis į teismą nesikreipė.

14. Pareiškėjas taip pat teigia, kad savivaldybė nepriėmė sprendimo grąžinti kitą pastatą, esantį Laisvės alėjoje Nr. 18 Kaune, ir šalia pastato esančią žemę. Vyriausybė neneigia galimybes, kad pareiškėjui bus atkurtos nuosavybės teisės, kompensuojant už žemės sklypą Laisvės alėjoje Nr. 18. Tačiau, Vyriausybės teigimu, šis klausimas iki šiol nėra išspręstas dėl sunkumų, susijusių su detaliojo plano parengimu, bei dėl besitęsiančių teisinių ginčų.

15. 2004 m. lapkričio 2 d. pareiškėjas kreipėsi į Kauno apygardos administracinį teismą ginčydamas sprendimo statyti automobilių stovėjimo aikštelę Laisvės alėjoje Nr. 18 Kaune teisėtumą. Pareiškėjas taip pat teigė, kad savivaldybė vilkino reikiamų tos teritorijos planavimo dokumentų priėmimą.

16. 2005 m. balandžio 8 d. Kauno apygardos administracinis teismas atmetė pareiškėjo skundo dalį dėl automobilių stovėjimo aikštelės statybos, tačiau įpareigojo savivaldybę parengti detalų teritorijos planą. Teismas pareiškėjui priteisė 3000 litų neturtinės žalos atlyginimą dėl vietos savivaldos institucijos neveikimo, dėl kurio detalusis planas nebuvo parengtas laiku.

17. 2005 m. birželio 28 d. Vilniaus miesto taryba informavo pareiškėją apie tai, kad priimtose reikiamose teisės normose dėl lygiaverčių kompensacijų ir kad pareiškėjas įtrauktas į asmenų, turinčių pirmumo teisę į nuosavybės teisių atkūrimą, sąrašą.

18. 2005 m. rugsėjo 12 d. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2005 m. balandžio 8 d. sprendimą paliko nepakeistą.

19. 2006 m. sausio 26 d. pareiškėjas pateikė naują skundą dėl vietos savivaldos institucijų neveikimo rengiant teritorijos detalų planą ir dėl jo nuosavybės teisių atkūrimo Laisvės alėjoje Nr. 18. Byla šiuo metu yra nagrinėjama.

B. Bylai reikšminga vidaus teisė ir praktika

20. 1991 m. Nuosavybės teisių <...> atkūrimo įstatymas (daug kartų keistas) numato dvi nuosavybės teisių atkūrimo formas: 1) turto grąžinimą esant tam tikroms aplinkybėms, 2) kompensaciją kitais atvejais (kompensuojama gali būti žeme ar pinigais).

1994 m. gegužės 27 d. Konstitucinis Teismas išnagrinėjo vidaus teisės dėl nuosavybės teisių atkūrimo atitikties Konstitucijai klausimą. Savo nutarime Konstitucinis Teismas *inter alia* nusprendė, kad nuo 1940 m. sovietinės valdžios nacionalizuotas turtas laikytinas „faktiškai valstybės valdomu turtu“. Konstitucinis Teismas taip pat pareiškė, kad „Iki turto grąžinimo ar atitinkamos kompensacijos išmokėjimo buvusio savininko subjektinės teisės į konkretų turtą dar nėra atstatytos. Įstatymas, kol nėra pritaikytas konkrečiam subjektui dėl konkretaus turto grąžinimo, pats savaime subjektyvių teisių nesukuria. Esant tokiai situacijai, valstybės įgaliotos institucijos sprendimas grąžinti turtą natūra ar kompensuoti jį turi tokią juridinę reikšmę, kad tik nuo to momento buvęs savininkas įgyja savininko teises į tokį turtą“. Konstitucinis Teismas taip pat nustatė, kad teisinga kompensacija už turtą, kuris negali būti grąžinamas, atitinka nuosavybės apsaugos principą.

1994 m. birželio 15 d. ir spalio 19 d. nutarimuose Konstitucinis Teismas pabrėžė, kad nuosavybės teisių atkūrimo sąvoka Lietuvoje iš esmės reiškia ribotą restituciją. Šiuo atžvilgiu Konstitucinis Teismas pažymėjo, kad Lietuvos valdžios institucijos po valstybės atkūrimo 1990 m. nėra atsakingos nei už prieš pusę šimtmečio įvykdytą sovietinę okupaciją, nei už okupacijos pasekmes. Konstitucinis Teismas konstatavo, kad po 1940 m. daugelis fizinių asmenų pagal tuo metu galiojusius įstatymus įgijo įvairaus turto, kuris anksčiau buvo nacionalizuotas. Ignoruoti šiuos faktinius ir teisinius aspektus buvo neįmanoma ir vidaus teisės aktuose dėl nuosavybės teisių atkūrimo buvo tinkamai atsižvelgta ne tik į buvusių savininkų, bet ir į privačių asmenų, valdžiusių ar įgijusių turtą pagal teisėtus sandorius, interesus.

1995 m. birželio 20 d. Konstitucinis Teismas konstatavo, kad parlamento ribotos restitucijos principo pasirinkimą lėmė sunkios politinės ir socialinės sąlygos, t. y. tai, kad „per 50 okupacijos metų užaugo naujos žmonių kartos, susiformavo nauji žmonių turtiniai ir kiti socialiniai – ekonominiai santykiai, kurių, sprendžiant nuosavybės teisės atstatymo klausimus, nepaisyti nebuvo galima“.

1995 m. kovo 8 d. Konstitucinis Teismas nutarė, kad asmuo, turintis teisę į kompensaciją už turtą, kuris negali būti grąžintas, gali pasirinkti kompensavimo būdą (žeme ar pinigais), raštu suteikdamas valdžios institucijoms leidimą priimti tolesnį sprendimą. Konstitucinis Teismas taip pat pripažino, kad vykdomosios valdžios institucijos kiekvienu atveju turi teisę priimti sprendimą dėl tinkamos kompensacijos, bet asmuo turi teisę ginčyti tą kompensaciją, kreipdamasis į teismą.

21. Pagal Nuosavybės teisių atkūrimo įstatymo 18 straipsnį (visų redakcijų iki 1999 m.) valdžios institucijos privalėjo gauti rašytinį konkretaus asmens sutikimą, prieš nustatydamos konkrečią kompensaciją už turtą, kuris negali būti grąžintas. Pagal Nuosavybės teisių atkūrimo įstatymo redakciją, įsigaliojusią nuo 1999 m. birželio 2 d., vykdomoji valdžia turi teisę spręsti kompensacijos klausimą be asmens sutikimo. Tas sprendimas gali būti apskūstas teismui įstatymo 19 straipsnyje nustatyta tvarka. Paduodant tokį skundą, nereikalaujama žyminio mokesčio.

22. Pagal įstatymo 8 straipsnio 3 dalį (nuo 1997 m. galiojanti redakcija), grąžinus pastatą ar jo dalį (butą) natūra, institucijos privalo spręsti nuosavybės teisių atkūrimo į žemę šalia minėto nekilnojamojo turto klausimą, nepaisant to, ar suinteresuotas asmuo pateikė atskirą prašymą grąžinti šią žemę.

TEISĖ

I. DĖL KONVENCIJOS 1 PROTOKOLO 1 STRAIPSNIO PAŽEIDIMO

1. *Žemės nacionalizacija ir pareiškėjo reikalavimas natūra grąžinti visą jo tėvams priklausiusį nekilnojamąjį turtą*

23. Remdamasis Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsniu pareiškėjas skundėsi dėl to, kad penktajame dešimtmetyje Sovietų okupacinė valdžia nacionalizavo jo tėvų turėtą žemę. Jis taip pat skundėsi, kad Lietuvos valdžios institucijos negrąžino natūra visos jo tėvų turėtos žemės.

24. 1 Protokolo 1 straipsnyje skelbiama:

„Kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo turi teisę netrukdomas naudotis savo nuosavybe. Iš nieko negali būti atimta jo nuosavybė, išskyrus tuos atvejus, kai tai yra būtina visuomenės interesams ir tik įstatymo nustatytais sąlygomis bei vadovaujantis bendraisiais tarptautinės teisės principais.

Tačiau ankstesnės nuostatos jokiū būdu neriboja valstybės teisės taikyti tokius įstatymus, kokie, jos manymu, jai reikalingi, kad ji galėtų kontroliuoti nuosavybės naudojimą atsižvelgdama į bendrąjį interesą arba kad garantuotų mokesčių, kitų rinkliavų ar baudų mokėjimą.“

25. Teismas primena, kad *ratione temporis* jis nėra kompetentingas nagrinėti šią pareiškimo dalį, nes ji susijusi su įvykiais iki 1995 m. birželio 20 d., t. y. kai Lietuvai įsigaliojo Konvencija, ir iki 1996 m. gegužės 24 d., t. y. kai Lietuvai įsigaliojo Konvencijos 1 Protokolas. Taigi ši pareiškimo dalis nesuderinama su Konvencijos ir jos papildomų protokolų nuostatomis (žr. *inter alia Jasiūnienė v. Lithuania* no. 41510/98, §§ 38–39, 2003-03-06). Be to, dėl pareiškėjo reikalavimo natūra gražinti nacionalizuotą nekilnojamąjį turtą primenama, kad tas turtas nelaikomas pareiškėjo „nuosavybe“, kai toks reikalavimas nėra pagrįstas taikytiniais vidaus teisės aktais ar teismų sprendimais (*loc. cit.*, §§ 40–43). Taigi pareiškimo dalis, kurioje pareiškėjas reikalauja besąlygiškai natūra gražinti visą jo tėvų turėtą turtą, vadovaujantis Konvencijos 35 straipsnio 3 dalimi, yra *ratione materiae* nesuderinama su Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnio nuostatomis. Todėl ji turi būti atmesta pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

2. Pareiškėjo nuosavybės teisių neatkūrimas į jo tėvams priklausiusią žemę Laisvės alėjoje Nr. 18 Kaune

26. Pareiškėjas taip pat skundėsi dėl to, kad nebuvo priimtas sprendimas atkurti jam nuosavybės teises į žemės sklypą Laisvės alėjoje Nr. 18 gražinant sklypą natūra arba už jį kompensuojant.

27. Teismas pastebi, kad vis dėlto iki šiol nėra priimtas nei administracinis, nei teismo sprendimas, įpareigojantis institucijas atkurti pareiškėjui nuosavybės teises į žemės sklypą Laisvės alėjoje Nr. 18 (žr. §§ 17–19 pirmiau). Todėl Teismas šioje stadijoje negali nustatyti, ar minėtas turtas laikytinas pareiškėjo „nuosavybe“ pagal Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnį (taip pat žr. § 25 pirmiau). Teismui būtų per anksti nuspręsti dėl šių skundų, kol jie iki galo neišspręsti pagal vidaus teisę. Taigi ši pareiškimo dalis turi būti atmesta dėl vidaus teisinių priemonių nepanaudojimo pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 ir 4 dalis.

3. 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo nevykdymas

28. Pareiškėjas taip pat skundėsi dėl to, kad pažeidžiant Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnį 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimas (§ 9 pirmiau), kuriuo vietos savivaldos institucijos buvo įpareigosios natūra gražinti Kaune, Šv. Gertrūdės gatvėje Nr. 6 esantį butą Nr. 2 bei pasiūlyti lygiavertę kompensaciją už butą Nr. 1, po ilgo delsimo buvo tik iš dalies įvykdytas.

A. Priimtinumumas

29. Teismas pastebi, kad šis skundas nėra aiškiai nepagrįstas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 dalį. Be to, jis nėra nepriimtinas ir kitais pagrindais, todėl turi būti paskelbiamas priimtinu.

B. Esmė

30. Vyriausybė teigė, kad dalis 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo dėl buto Nr. 2 gražinimo natūra buvo įvykdyta; sprendimo dalis, susijusi su vykdymo procesu dėl buto Nr. 1, taip pat baigta, atsižvelgiant į kompetencijos perėjimą iš Kauno Vilniaus miesto savivaldybei (žr. § 11 pirmiau). Kol laukiama pastarosios savivaldybės sprendimo, ši pareiškimo dalis turi būti atmesta.

31. Pareiškėjas ginčijo Vyriausybės poziciją teigdamas, kad institucijos, laiku ir visiškai neįvykdžiusios 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo, neteisėtai iš jo atėmė nuosavybę.

32. Teismas primena, kad „reikalavimas“ gali būti „nuosavybe“ pagal Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnį, jeigu nustatyta, kad jis yra įvykdomas (žr. pirmiau cituotą sprendimą *Jasiūnienės* byloje, § 44). 1999 m. vasario 5 d. sprendimu institucijos buvo įpareigosios gražinti natūra butą Nr. 2 ir suteikti lygiavertę kompensaciją už butą Nr. 1. Todėl Teismas mano, kad įsigaliojęs teismo sprendimas sukūrė pareiškėjui įvykdomą reikalavimą, kuris laikytinas „nuosavybe“ pagal Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnį.

33. Vis dėlto sprendimo dalis dėl buto Nr. 1 iki šiol neįvykdyta. Dėl šio klausimo Teismas Vyriausybės argumentą dėl kompetencijos perėjimo Vilniaus miesto savivaldybei laiko nesvarbiu, ypač dėl to, kad

institucijos pačios pripažino, kad sprendimo neįvykdymą lėmė nepakankamas vidaus teisinis reguliavimas (žr. § 11 pirmiau). Todėl šiuo atveju buvo pažeistas Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnis (žr. *mutatis mutandis* pirmiau cituotą sprendimą *Jasiūnienės* byloje, §§ 44–47).

34. Teismas taip pat pastebi, kad kita 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo dalis dėl buto Nr. 2 buvo įvykdyta 2003 m. lapkričio 27 d., praėjus daugiau nei ketveriems metams (žr. § 13 pirmiau). Teismo manymu, toks delsimas yra nepriimtinas, kadangi Vyriausybė nepateikė įtikinamų pateisinančių argumentų (cf. *Burdov v. Russia* no. 59498/00, ECHR 2002-III).

35. Taigi Teismas šiuo atžvilgiu taip pat konstatuoja, kad buvo pažeistas Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnis.

4. *Pareiškėjo nuosavybės teisių neatkūrimas į jo tėvams priklausiusią žemę Šv. Gertrūdos gatvėje Nr. 6 Kaune*

36. Vyriausybė teigė, kad valdžios institucijos buvo įpareigosios išspręsti klausimą dėl nuosavybės teisių atkūrimo į žemę šalia pastato, esančio Šv. Gertrūdos gatvėje Nr. 6 Kaune, atsižvelgiant į Nuosavybės teisių atkūrimo įstatymo 8 straipsnio 3 dalį (žr. § 22 pirmiau). Tačiau, kadangi pareiškėjas nebuvo vienintelis pastato, esančio Šv. Gertrūdos gatvėje Nr. 6, savininkas, jam tenkanti žemės sklypo dalis galėjo būti apskaičiuota tik jam atlikus visus formalumus, susijusius su teisine savo nuosavybės dalies (t.y. buto Nr. 2) registracija. Todėl pareiškėjas pats užkirto institucijoms kelią priimti galutinį sprendimą dėl nuosavybės teisių atkūrimo, nes neįregistravo nuosavybės teisių į butą Nr. 2 (žr. § 13 pirmiau). Vyriausybė apibendrina, kad ši pareiškimo dalis turi būti atmesta pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 dalį.

37. Pareiškėjas tvirtino, kad institucijos buvo įpareigosios savo iniciatyva atkurti jam nuosavybės teises į sklypą šalia pastato, esančio Šv. Gertrūdos gatvėje Nr. 6, ir kad jis šiuo klausimu neprivalėjo imtis jokių veiksmų.

38. Teismas pastebi, kad pagal galutinį teismo sprendimą pareiškėjui natūra turėjo būti grąžintas butas Nr. 2, esantis pastate Šv. Gertrūdos gatvėje Nr. 6, o už likusią pastato dalį turėjo būti kompensuota. Taigi galima teigti, kad pareiškėjas turi įvykdomą reikalavimą, kad pagal Nuosavybės teisių atkūrimo įstatymo 8 straipsnio 3 dalį jam būtų atkurtos nuosavybės teisės bent į dalį žemės šalia pastato (žr. § 22 pirmiau). Šis reikalavimas laikytinas „nuosavybe“ pagal Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnį (žr. §§ 32–35 pirmiau; taip pat žr. pirmiau cituotą sprendimą *Jasiūnienės* byloje, §§ 44–47). Vis dėlto neginčijama, kad pareiškėjas neatliko reikalingų formalumų nuosavybės teisėms į butą Nr. 2 įregistruoti, todėl reikiami jam tenkančios žemės dalies skaičiavimai negali būti atlikti. Besitęsianti situacija, kai dėl šio klausimo nėra jokio sprendimo, yra paties pareiškėjo neveikimo padarinys. Todėl pareiškėjui nebuvo sutrukdyta naudotis „nuosavybe“ ta apimtimi, kiek tai susiję su pareiškėjo skundais, kad iki šiol nepriimtas joks sprendimas dėl žemės Šv. Gertrūdos g. Nr. 6.

39. Taigi šis skundas turi būti atmestas kaip aiškiai nepagrįstas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

II. DĖL KONVENCIJOS 6 STRAIPSNIO 1 DALIES PAŽEIDIMO

40. Pareiškėjas skundėsi, kad institucijų nesugebėjimas visiškai ir laiku įvykdyti 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo taip pat pažeidė Konvencijos 6 straipsnio 1 dalį, kurioje numatyta:

„Kai yra sprendžiamas tam tikro asmens civilinio pobūdžio teisių ir pareigų <...> klausimas, toks asmuo turi teisę, kad bylą <...> teisingai išnagrinėtų <...> teismas <...>.“

41. Teismas primena savo anksčiau padarytą išvadą (žr. §§ 28–35 pirmiau), kad delsimas įvykdyti teismo sprendimą bei besitęsiantis dalies sprendimo nevykdymas pažeidė Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnį. Dėl tų pačių priežasčių Teismas konstatuoja Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimą (žr. pirmiau minėti *Jasiūnienė* ir *Burdov* sprendimai).

III. KONVENCIJOS 41 STRAIPSNIO TAIKYMAS

42. Konvencijos 41 straipsnyje numatyta:

„Jeigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą ir jeigu Aukštosios Susitariančiosios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prireikus Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą.“

A. Žala

43. Pareiškėjas reikalavo 450 000 Lietuvos litų (apie 130 329 eurų) kompensacijos už patirtą neturtinę žalą ir 1 132 800 litų (apie 328 082 eurų) už patirtą turtinę žalą dėl prarastų pajamų ir galimybių.

44. Vyriausybė šiuos reikalavimus laikė nepagrįstais.

45. Teismas nemato pagrindo priteisti turtinės žalos atlyginimą dėl prarastų pajamų ir galimybių, kaip to reikalavo pareiškėjas. Vis dėlto Teismas pažymi, kad atitinkamos institucijos tebeturi įvykdyti pareigą pareiškėjui ta apimtimi, kuria nėra įvykdytas 1999 m. vasario 5 d. sprendimas (§§ 32–33 pirmiau). Taigi Teismas mano, kad visiškai įvykdžiusi minėtą teismo sprendimą Vyriausybė visiškai patenkins pareiškėjo reikalavimą dėl turtinės žalos atlyginimo (žr. *Voykina v. Ukraine*, no. 17686/04, § 23, 2006-01-17)

46. Be to Teismas mano, kad dėl konstatuotų Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies bei Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnio pažeidimų pareiškėjas patyrė neturtinės žalos. Vertindamas teisingumo pagrindais, Teismas šiuo pagrindu priteisia pareiškėjui 6 000 eurų.

B. Kaštai ir išlaidos

47. Pareiškėjas neprašė padengti bylinėjimosi kaštų ir išlaidų, todėl Teismas nepriteisia pareiškėjui jokios kompensacijos šiuo pagrindu.

C. Palūkanos nevykdant įsipareigojimų

48. Teismas mano, kad palūkanos nevykdant įsipareigojimų turi būti skaičiuojamos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridodant 3 procentus.

Dėl šių priežasčių Teismas vienbalsiai

1. *Skelbia* priimtinais pareiškėjo skundus dėl 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo neįvykdymo;
2. *Skelbia* likusią pareiškimo dalį nepriimtina;
3. *Nustato*, kad buvo pažeistas Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnis;
4. *Nustato*, kad buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis;
5. *Nustato*:
 - a) kad per tris mėnesius nuo tos dienos, kai sprendimas taps galutiniu pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį, valstybė atsakovė turi įvykdyti likusią 1999 m. vasario 5 d. teismo sprendimo dalį pareiškėjo naudai, taip visiškai atlygindama turtinę žalą;
 - b) kad per tą patį trijų mėnesių laikotarpį valstybė atsakovė pareiškėjui turi sumokėti 6000 eurų (šešis tūkstančius eurų) neturtinei žalai atlyginti bei bet kokį mokestį, kuris gali būti taikomas šiai sumai, kurie turi būti konvertuoti į valstybės atsakovės valiutą pagal sprendimo įvykdymo dienos kursą;
 - c) kad nuo minėto trijų mėnesių termino pasibaigimo iki sprendimo įvykdymo per įsipareigojimų nevykdymo laiką turės būti mokamos paprastosios palūkanos nuo pirmiau nurodytų sumų pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridodant 3 procentus;
6. *Atmeta* kitus pareiškėjo reikalavimus dėl teisingo atlyginimo.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2006 m. lapkričio 14 d. vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 bei 3 dalimis.

S. DOLLÉ

Kanclerė

J.-P. COSTA

Pirmininkas